

מ"ת 7461/12/16 - מדינת ישראל נגד תייסיר אלנבארי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מ"ת 7461-12-16 ישראל נ' אלנבארי(עציר)
26 ינואר 2017

לפני כבוד השופטת נאוה בכור
המבקשת
מדינת ישראל

נגד
המשיב
תייסיר אלנבארי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת - עו"ד דודי ענבר

ב"כ המשיב - עו"ד יוסי פריינטה ועו"ד אבו סעלוק פארס ועו"ד מרוז

המשיב הובא על ידי שב"ס

החלטה

1. כנגד המשיב הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים, ולצידה כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") יחד עם סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק; הפקרה אחרי פגיעה שגרמה לחבלה חמורה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה; והפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(ב) לפקודה.

2. על פי המפורט בכתב האישום, נשוא הבקשה - ביום **23.11.16** התרחשה קטטה בין המשיב ומשפחתו לבין בנו של המתלונן ברמלה, בעקבותיה הגיע המתלונן למקום והורה לבנו להתרחק ולהיכנס לבית.

המשיב קילל את המתלונן והמשיך להתקוטט עם בנו, והמתלונן הפריד ביניהם והלך כיוון הבית ביחד עם בנו.

בשלב זה, נכנס המשיב לרכבו, האיץ את הרכב ופגע בעוצמה עם רכבו במתלונן והמשיך בנסיעה מהירה לעבר בנו של המתלונן, שקפץ הצידה והצליח לחמוק מהפגיעה, ועל כן פגע בעוצמה בביתו של המתלונן, שהייתה אף היא בצד הכביש.

מיד לאחר הפגיעה נמלט המשיב מהמקום, כשהוא מותיר את המתלונן שרוע על הכביש ואת הבת חבוטה, מבלי להזעיק עזרה.

כתוצאה מהפגיעה- נגרמו למתלונן שברים ודימום בבסיס הגולגולת ודימום. המתלונן הובהל לבית החולים אסף הרופא ואושפז המחלקה נירוכירורגית עד ליום **28.11.16**, ולבת נגרמו חבלות בידה וברגליה, פונתה בניידת מד"א לבי"ח, שם טופלה במחלקה לרפואה דחופה.

3. המשיב נעצר ביום **25.11.16** ומעצרו הוארך מעת.

ביום **14.2.16** צוין כי אין מחלוקת באשר לקיומן של ראיות לכאורה או עילת מעצר.

ביום **28.12.16** התייחס ב"כ המשיב למארג ראיות לכאורה באשר לאירועי כתב האישום שלטעמו - מכרסם בעוצמת מסוכנותו של המשיב, כפי שיפורט להלן.

4. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של המשיב מיום **27.12.16** עולה כי הוא כבן 35, נשוי ואב לחמישה בגילאי 6-13, טרם מעצרו התגורר עם משפחתו בלוד ועבד ביחד עם אחיו בעסק לחומרי בנייה וברזל השייך לאחיו.

המשיב הינו ערבי בדואי והשלישי מבין עשרה ילדים משותפים להוריו. כמו כן יש לו עשרה אחים נוספים למחצה הואיל ואביו נשוי לשתי נשים נוספות מלבד אמו של המשיב.

אמו, כבת 70 ואביו כבן 82 אינם עובדים. תאר את משפחתו כמלוכדת, ושלל קשיים כלשהם או מורכבות סביב תנאי גדילתו במשפחה.

המשיב סיים 10 שנות לימוד ותאר כי גדל בסביבה בעייתית המאופיינת בפשיעה, אם כי נשמר והתרחק מקשרים שוליים.

תאר בחירתו לעזוב את הלימודים ולסייע בפרנסת המשפחה על רקע מצוקה כלכלית וקשייו של אביו לפרנס את משפחתם מחקלאות.

בהמשך השנים המשיך לעבוד לצד אביו, ולפני כ-11 שנים הקים עסק משלו למסחר בברזל ובחומרי בנייה. מסר כי בשנים הראשונות העסק התנהל בצורה תקינה ובאופן רווחי אבל בהמשך - על רקע ירידה במחירי הברזל בשוק ובשל קשיים כלכליים בחר למכור את העסק.

מזה כשנתיים עובד באותו תחום יחד עם אחיו בעסק שבבעלות האח.

המשיב נישא לפני 16 שנים לבת דודתו תושבת השטחים באמצעות איחוד משפחות, וממערכת זו נולדו חמשת

ילדיו. חווה את המסגרת המשפחתית כמארגנת ומשמעותית עבורו, ושלל בעייתיות בתפקודו או שימוש כלשהו בחומרים פסיכואקטיביים.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי למשיב שתי הרשעות קודמות בעבירות רכוש שהתיישנו, ואין תיקי מב"ד נוספים.

מגיליון רישומו התעבורתי עולה כי יש הרשעות תעבורה במהלך השנים, ובכלל זה- הרשעה בגין נהיגה בזמן פסילה משנת 2009 והשנייה בגין ביצוע עבירת מהירות - שלגביה נשפט בהעדר בנובמבר 2016.

השירות התרשם מאדם מגובש בעל יכולת ביטוי עצמי ותפקוד יציב במסגרות חיים שונות. זהו מעצרו הראשון הממושך, ותאר מצוקה סביב שהותו במעצר, כשההתרשמות היא כי מגיב באופן מותאם לסיטואציית המעצר.

באשר לנסיבות מעצרו- תאר כי ברקע סכסוך משפחתי בין אחד מאחיו, עמו עובד, לבין אחד מבני דודיו, תוארה פגיעה וחשש שחווה לאלימות כנגדו, אם כי פנה לבני משפחה מוכרים כאנשים מכובדים במשפחה המורחבת כדי להביא להרגעה ולמנוע הסלמה.

שלל כל התנהלות בעייתית או אלימה מצדו כלפי המתלונן ומי מבני משפחתו.

במהלך מעצרו נערך הסכם סולחה בין הצדדים- שמבטא הכרה במצב שהסלים וניסיון להרגעתו.

בשיחה עם המתלונן -הציג מידע מגמתי ומצומצם ביחס לקשר המשפחתי בכלל ועם המשיב בפרט, ושלל התנהלות אלימה מצד המשיב כלפיו או מי מבני משפחתו.

תאר קטטה בין ילדים שהסלימה לכדי אלימות. לאורך השיחה עמו התרשם השירות כי המתלונן ממזער ומטשטש נסיבות המעצר על רקע הקשרים המשפחתיים, והיותם מתגוררים בסמיכות אחד לשני.

לצד זאת, מסר כי אינו חושש מהמשיב, והדגיש כהוכחה לכך את הסכם הסולחה הנ"ל כגורם מארגן ומייצב את הסכסוך.

השירות התרשם כי המשיב מחויב למשפחתו הקרובה, הזדהותו עם בני משפחתו אף משפיעה על עמדותיו באופן הנותן לגיטימציה לפתרון קונפליקטים אף בדרך של אלימות.

עוד התרשם השירות מהצגתו העצמית החיובית באופן מצומצם בכל הקשר לבעייתיות וקשייו ומתוך ניסיון להיתפס כקורבן והצד הפגוע בסכסוך.

ניכר כי אינו מכיר במאפיינים של אלימות בהתנהגותו וגורמי סיכון במצבו.

כל אלה מלמדים על קיומו של סיכון להישנות התנהלות אלימה במצבי לחץ ומורכבות משפחתית שבה מתעוררים קונפליקטים של נאמנות ושייכות.

ביחס לתחום התעבורה- מתרשם השירות כי במהלך השנים המשיב התנהל בצורה בעייתית, שכללה אי ציות לחוק, ונמצא בסיכון אף בתחום זה.

לצד זאת, התרשם השירות מאדם מגובש, שהצליח לתפקד באופן יציב ומחויב לתפקידיו השונים במסגרת המשפחתית והתעסוקתית. השירות מעריך כי תפקודו היציב בשנים האחרונות, בנוסף להעדר התנהגות אלימה בעברו, התגייסות בני משפחתו וחבריו לעזור בשחרורו ממעצר, עמדת המתלונן כיום, שאינו מביע חשש לפגיעה בו מצד המשיב, הסכם סולחה שנערך בין הצדדים באופן שמגשר בין הצדדים, ורצונו של המשיב כיום להתנהל באופן מאוזן ולשהות בהרחקה ממקום הסכסוך.

בהתייחס לפרמטרים להישנות התנהלות אלימה - מעריך השירות כי סיכון הנשקף מהמשיב הינו **ברמה בינונית** שתוצאותיו **ברמה בינונית**.

אחת החלופות המוצעות הינה בבית חברו ברמלה- לוד בפיקוח חבריו אלכסנדר מוניר, ג'מאל אבו סיאם, מר שוקרי אבו עמר, מר סאמי אבו לבדה ובן דודו יונס נאבארי.

בשיחה עם המפקחים המוצעים עולה כי -

מר אלכסנדר מוניר- בן 53, נשוי ואב לשני ילדים, משמש כיועץ מס עבור המשיב, ומתגורר ביישוב נווה שלום ליד לטרון.

מר ג'מאל אבו סיאם- בן 38, נשוי ואב לחמישה ילדים, עובד כקבלן בניין ומתגורר בלוד.

מר שוקרי אבו עמר- בן 38 נשוי ואב לחמישה ילדים, שימש בעבר כעו"ד של המשיב בתביעה אזרחית, ומתגורר ברמלה.

מר סאמי אבו לבדה- בן 46 נשוי ואב ל-11 ילדים, עובד בעבודות עפר, תושב לוד.

ומר יונס נבארי- בן דודו של המשיב בן 50 נשוי ואב לתשעה ילדים, עובד בחקלאות ומתגורר ברמלה.

המפקחים התמקדו בהסכם הסולחה שנערך בין הצדדים כשניתן היה להתרשם כי למרות שמבינים באופן קונקרטי את משמעות הפיקוח, **מתקשים** להתייחס באופן ענייני לנאשם ולמיוחס לו.

השירות הרשם כי בשל קרבת מקום החלופה לבית המתלונן, וחרף קיומו של הסכם- הסכסוך טרם נפתר, קיים עדיין סיכון, ולאור עמדת המפקחים-לא ממליץ השירות על החלופה בלוד בביתו של אחד מהמפקחים בנ"ל.

חלופה נוספת הוצעה במשרדו של חברו של המשיב, מר משה מגוז ביפו, שהובן כי מדובר בדירה המשמשת

כמשרד נדל"ן בו עובד.

בפני השירות לא הציע עצמו כמפקח על המשיב, אלא הציע משרדו כמקום לחלופה בפיקוח חבריו ובן דודו של המשיב כנ"ל. עם זאת, השירות לא התרשם כי מקום זה מותאם למגורי אדם.

חלופה שלישית, הוצעה בבית דודו של המשיב, **מר מוחמד אלנבארי ברהט** בפיקוחו של הדוד כמו גם בני משפחה נוספים: דודו **מר מדעאן אבו סלמי**, בן דודו **מר עמאר אבו סלמי**, אחיו **מר סמי אלנבארי ובני הזוג כאמל ושירים אבו סלמי** (אחותו ובן דודו של המשיב):

מר מוחמד אלנבארי- בן 41 נשוי, ואב לתאומים. בעל חברה קבלנית לעבודות תשתית- כבישים.

מר מדעאן אבו סלמי- בן 83, נשוי, ואב ל-8 ילדים, פנסיונר.

מר סמי אלנבארי- אחיו של המשיב, בן 45, נשוי לשתי נשים ואב לתשעה ילדים. עובד בחנות לחומרי בנין בלוד. מתגורר במקביל בלוד וברהט.

מר עמר אבו סלמי- בן 51, נשוי ואב לשמונה ילדים, עובד מספר שעות ביום כנהג הסעות, מסר כי לעניין זה מוכן לעזוב את מקום עבודתו לצורך הפיקוח.

בני הזוג סלמי- בני 36 ו-31 הורים לארבעה ילדים, מר סלמי עובד כנהג משאית בשעות היום והגברת סלמי אינה עובדת.

כל בני המשפחה הנ"ל מתגוררים בסמיכות אחד לשני ברהט.

בשיחה עם בני המשפחה - תארו תפקוד תקין של המשיב טרם המעצר, ולצד זאת מסרו כי מודעים לקיומו של סכסוך שהסלים טרם המעצר והגיע לכדי אלימות, וברצונם לסייע בהרגעת היחסים בין קרובי המשפחה.

השירות התרשם כי בני המשפחה מבינים כיום את משמעות הרחקתו של המשיב מאזור מגוריו והצורך לפקח עליו לסירוגין לאורך כל שעות היום, כשנמסר כאמור כי מר עמאר אבו סלמי אף יעזוב את מקום עבודתו כנהג לצורך הפיקוח.

השירות התרשם כי בני המשפחה מבינים את משמעות הפיקוח וכי קשריהם עמו מבוססים על כבוד הדדי, כשהמשיב ישמע לסמכותם ולא יפגע באמונם.

לאור האמור, הרחקתו של המשיב ממקום מגוריו בעיתוי הנוכחי עשויה לצמצם את הסיכון במצבו להישנות התנהלות אלימה כלפי קרובי משפחה המעורבים בסכסוך.

השירות ממליץ על שחרורו למעצר בית בבית דודו ברהט בפיקוחו ובפיקוח שאר בני המשפחה הנ"ל.

כגבול מארגן נוסף עבורו, ממליץ השירות על הטלת צו פיקוח מעצר למשך חצי שנה כדי לסייע בהתמודדות עם תנאי המעצר ושמירתם וכן כדי לגייסו להתייחסות מעמיקה יותר לגבי התנהלותו הבעייתית בסכסוך.

5. מטעונוי ב"כ המבקשת עולה כי על פי כתב האישום - לאחר שהתרחשה קטטה בין המשיב ומשפחתו לבין מוחמד אבו סלמי, בנו של המתלונן, הגיע המתלונן למקום והורה לבנו להתרחק ולהיכנס לביתם הסמוך. למרות זאת, המשיב קילל את המתלונן והמשיך להתקוטט עם מוחמד, המתלונן הפריד בין הניצים, ויחד עם מוחמד הלך לכיוון ביתם. או אז, כלומר - לאחר שהמתלונן ובנו הלכו לכיוון הבית - נכנס המשיב לרכבו, האיץ ונסע במהירות לעבר המתלונן, בתו ובנו, פגע בעוצמה רבה במתלונן, המשיך בנסיעה לעבר מוחמד, אשר קפץ והצליח להתחמק מפגיעה, וכן פגע בחוזקה בבת.

המשיב נמלט מהמקום, כאשר הוא מותיר את המתלונן ובתו לאחר הפגיעה בהם, וזאת מבלי לעצור ולבדוק את תוצאות הפגיעה והתאונה. למתלונן ולבתו נגרמו חבלות קשות.

בתסקיר מתאר המשיב מצד אחד פגיעה וחשש שחווה לאלימות נגדו, ומצד שני מתאר פנייה לבני משפחה מכובדים כדי להביא להרגעה ולמנוע הסלמה, ושלל כל התנהלות בעייתית או אלימה מצדו כלפי המתלונן ובני משפחתו.

עולה השאלה - מדוע נדרשת "סולחה" ופנייה לקרובי משפחה נכבדים, כאשר המשיב טוען כי לא עשה דבר?

חומרת המעשים המתוארים בכתב האישום זועקת לאור העובדה כי הפגיעה התרחשה לאחר שהמתלונן החל לעזוב את המקום, ואין כל חשש לאלימות - כיוון שמדובר באירוע שהגיע לקיצו.

חומר החקירה מבסס ראיות לכאורה, ובכלל זה - הודעתה של סמיה מיום 23.11.16, הודעתו של מוחמד אבו סלמי מיום 23.11.16, הודעתה של אנוואר אבוסילמי מיום 27.11.16, הודעתו של סיף אבו סלמי מיום 28.11.16, והודעות המתלונן.

שירות המבחן התרשם מרמת מסוכנות בינונית, ומתרשם מסיכון להישנות אלימה במצבי לחץ ומורכבות משפחתית שבה מתעוררים גם קונפליקטים של נאמנות ושייכות, ומעצר בית - בעיקר לתקופה כה ממושכת הוא "סיר לחץ" אשר יכול להביא להישנות התנהגות אלימה.

בבש"פ 7930/13, בבש"פ 2890/09, ובש"פ 10347/05 - מתוארות נסיבות ביצוע העבירות על רקע קטטה של מה בכך, ומבהירים כי המסוכנות הנשקפת היא כה גבוהה עד שאין חלופה אשר יש בה כדי לאיין מסוכנותו.

מאידך - מטעונוי ב"כ המשיב עולה כי אינו טוען כנגד קיומן של הראיות לכאורה, אלא באשר לנסיבות העבירה והשלכותיהן על המסוכנות.

בכתב האישום נשמטו פרטים מהותיים - האירוע הוא התפרצות של בני משפחת המתלונן למשרדי מפעל ברזל מזה 11 שנה של המשיב ואחיו, הזורקים אבנים, ברזלים ומקלות, שוברים החלונות - בנו של המתלונן נסע עם הרכב הלוך חזור עד שהורס ושובר את שער המתחם, כפי שעולה מדו"ח פעולה של **לוזון יואב** מיום האירוע.

האירוע הזה נעלם מכתב האישום לחלוטין.

נהג משאית סופיאן, העובד במפעל מזה שנים, מספר שהם ישבו במשרד, לפתע שמעו צעקות וקראו **לשאוקד** - אחי המשיב, נכנסו פנימה, והוא הסתגר ביחד עם המשיב ואחיו וברחו לאחר מכן.

אף הפועל **פאיז**, עוזר הנהג, מתאר שישבו במשרד וראה אנשים שהתחילו לזרוק מקלות וברזל וכו'. כולם הסתגרו בחדרים וברחו מדלת אחורית והוא שהתקשר למשטרה.

יש 3 עדויות לפיהן המשיב אכן פגע - והן של בני משפחת המתלונן.

המשיב מתאר האירוע, ואומר שכל משפחת המתלונן הגיעו לעסק של אחיו, רצו להרוג אותו, התחילו לשבור זכוכיות.

העד **שאוקד** אומר שראה שבאים הרבה אנשים מהמשפחה, אבנים נזרקו עליו, הוא סגר את השער וראה את מוחמד פוגע עם הרכב בשער.

מדו"ח של השוטר עולה כי רואה את הנזקים.

לא ידוע כמה זמן עבר בין שני האירועים, ולאחר מכן, המשיב לקח הרכב וברח, כי פחד על חייו.

ישנו קנטור - המשיב עושה מה שהוא עושה, בנסיבות שמשנות את אירוע כתב האישום.

לא מדובר בעבריו, אלא נאשם שעובד מזה 11 שנים, יש לו מגרש משפחתי לברזל, אב ל- 5 ילדים, נורמטיבי, יש לו 2 הרשעות שהתיישנו בעבירות רכוש ולא אלימות.

הסכסוך עם משפחת המתלונן הוא על דבר של מה בכך - משפחת המתלונן התנגדו לנושא הסעת ילדים לבית הספר וחזרתם מכתוצאה מכך נוצר סכסוך.

באותו יום היו דחיפות הדדיות בין הניצים ואז הייתה הפרדה, אך המתלוננים לא מספרים על כך כאמור.

לעניין הסולחה - ישנו הסכם סולחה. נעשו מאמצים לא מעטים וכתוצאה מזה כל הנכבדים חתמו על הסכם, שאין ביניהם סכסוך ויריבות. המשפחות שכנות שנים רבות.

המשיב בן 35, נשוי ואב ל- 5 ילדים מגיל 6 - 13. אשתו עקרת בית. הוא מנהל את עסק פסולת ברזל, עסק משפחתי - 8 אחים בעסק, ויש לו חובות שצריך להחזירם.

כל המשפחה נשענת עליו מבחינת הפרנסה, לאחר שאבי המשפחה נעלם.

בשנת 2005 עזב את השכונה בעיר לוד בגלל הפשע והסמים.

מדובר על אדם שתפקודו יציב מבחינת תעסוקה, מבחינה משפחתית, וכל המשפחה התגייסה להציע חלופות מעצר, כולם ללא עבר פלילי, ובסופו של דבר התסקיר הצביע על רהט כמקום אפשרי.

הסולחה, והריחוק מהמקום- מצמצמים רמת הסיכון.

מדובר על סיטואציה חד פעמית, לא דרך חייו, מלבד שתי עבירות רכוש שהתיישנו, הוא אדם נורמטיבי, בוגר, בעל משפחה ועובד קשה.

השירות התרשם כי המפקחים מבינים את המשמעות ויש להם סמכותיות, יכולים להגבילו ויש כבוד הדדי, כמו גם מרוחק מלוד.

לאור האמור מתבקש בימ"ש להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר ובתנאים ככל שיידרש.

6. דין והחלטה

למרות היעדר מחלוקת באשר לקיומן של ראיות לכאורה - טען ב"כ המשיב בנוגע לנסיבות שקדמו לאירוע כתב האישום - ככאלה המחלישות, לטעמו, את מסוכנותו של המשיב.

למען הסר ספק - יובהר כי מחומר החקירה בתיק שהוצג לעיוני - עולה בבירור קיומה של תשתית ראייתית לכאורית כנגד המשיב.

6.א. ראיות לכאורה

קיימות בתיק הודעותיהם של שלושה עדים המזהים במפורש את המשיב כמי שדרס את המתלונן ובתו:

א. הודעתו של מוחמד אבו סלמי, בנו של המתלונן, ממנה עולה כי לאחר שאחמד אחיו הצעיר סיפר לו שהמשיב תקף אותו בכך שהכה אותו בפניו-הלך העד למגרש בו עובד המשיב והתעמת איתו על כך. כעבור מספר דקות בהן החלו קללות ודחיפות ההדדיות, הגיע המתלונן למקום והפריד ביניהם ביחד עם אנשים נוספים.

כשהתחילו ללכת מהמקום, ביחד עם אחותו אנואר, **נסע המשיב עם רכב מסוג טויוטה קורולה בצבע לבן במהירות לכיוונם ופגע בכוונה במתלונן, שנפל על הכביש, והמשיך בנסיעה מהירה לכיוונו של העד, אך הוא חמק מהרכב והמשיב פגע ברכב אחר במקום.** בהמשך הבין כי המשיב פגע ברכבו אף באחותו של העד, אנואר.

ב. מהודעתו של סיף אבו סלמי, בנו של המתלונן, ממנה עולה כי ביום האירוע היה בבית ושמע צעקות מבחוץ. רצה לצאת החוצה, אך המתלונן עצר בעדו. בהמשך - בעת שהמתלונן עמד בחוץ - ראה העד את **רכב מסוג טויוטה נהוג ע"י המשיב**, בן דודו של המתלונן, ודורס את המתלונן עם הרכב, ואף פוגע באחותו אנואר וממשיך לברוח עם הרכב.

במהלך עדותו חוזר ומעיד כי לא רק שמכיר את הרכב כרכבו **של המשיב**, אלא שאף **זיהה אותו כמי שנהג ברכב בעת האירוע**, בהיותו במרחק של **כחות ממטר** מהרכב הפוגע.

בנוסף, מעיד העד אודות קיומו של סכסוך בין משפחתו לבין המשיב.

ג. הודעתה של סמיה קוידר, אשתו שניה של המתלונן, ממנה עולה כי **ראתה את המשיב נוהג ברכב, חושבת מסוג מזדה, בצבע לבן, בכיוונם של המתלונן ואנואר ופוגע בהם**, כל זאת לאחר שהמשיב ביחד עם אחיו זרקו אבנים על הבית, הילדים יצאו אליהם, והמתלונן יצא החוצה להחזיר את הילדים הביתה.

מעדותה עולה כי המשיב נסיע לעבר המתלונן ובנו במהירות ורצה להרוג אותם.

בנוסף, קיימות עדויות הקושרות את רכב הטויוטה של המשיב לאירוע הדריסה, ע"י עדים נוספים, הגם שאינם יודעים את זהות הנהג:

כך, מגרסתו של שיהאב עיסאווי, מפקח מפגש הרכבת ברמלה לוד, שהעיד כי ביום האירוע שמע צעקות וכשיצא לראות מה מקורן - ראה כי על מסילת הרכבת עומדים נערים וזורקים אבנים אחד על השני, ובהמשך **שמע קול חבטה חזק**, ראה אנשים מתאספים **ורכב לבן נסע במהירות מטורפת** מהמקום, והבין כי הייתה תאונה.

הגם שמאשר שלא ראה את רגע הפגיעה עצמו, הרי ששמע את ה"בום" ומיד אנשים מתאספים והבין כי מדובר ברכב שפגע באדם, שהיה שכוב על הקרקע, ונמלט מהמקום.

בנוסף, מעדותה של סהיר אבו סלמי, אשת המתלונן, עולה כי הייתה בחצר הבית, בקרבת מקום האירוע, שמעה צעקות של קטטה שהייתה במקום, ופתאום ראתה **רכב טויוטה לבן בנסיעה לכיוון הבית, דורס את המתלונן בנה ובתה**, ולאחר מכן - נסע במהירות מהמקום ואת המתלונן שוכב על הארץ ללא הכרה.

ולבסוף- מעדותה של **אנואר אבו סלמי**, בתו של המתלונן, עולה כי ביום האירוע חזרה מהעבודה הביתה, ושמעה צעקות מבחוץ, וכשיצאה- ראתה את המתלונן מבקש מאחיה שיחזרו הביתה, כי הם עדיין היו ברחוב, ולוקח אותם ביד, ואז הגיע משהו ברכב **טיוטה לבנה** פגע במתלונן והעיף אותו באוויר כשהמתלונן נפל לרצפה ונחבל קשה בראשו.

עוד מעידה כי הרכב הגיע במהירות וכי אחיה הצליח לברוח ממנו אך היא לא הספיקה לברוח וקיבלה מכה בצד הגוף עם **החלק הקדמי ימני** של הרכב הפוגע.

הגם שלא ראתה מי נהג ברכב, מעידה במפורש כי מדובר ב**טיוטה לבנה המוכרת כרכב השייך למשפחה** (עמ' 2 ש' 22-23).

לנ"ל מצטרפת גרסתו הבעייתית של **המשיב עצמו** ממנה עולה כי קיים **סכסוך אלים** בין משפחתו למשפחת המתלונן (חקירה מיום 1.12.16 ש' 3-24), ניסה להסתיר את דבר קיומו של **רכב מסוג טיוטה** נשוא כתב האישום ברשותו (שם, ש' 47-48), והודאתו בחקירתו כי **אכן נהג ברכב זה ביום האירוע** (שם, ש' 52-53 ; וחקירה מיום 2.12.16 ש' 20-23).

הגם שבחקירתו השנייה והשלישית ניסה להכחיש זאת, הרי שבחקירתו הראשונה מסר במפורש כי "**לא זוכר**" **אם פגע במי ממשפחת המתלונן עם רכבו**, כיוון **שהיו אנשים מול האוטו שלו כשנסע מהמקום** (חקירה מיום 25.11.16 ש' 54-55) הגם שמכחיש כי פגע במתלונן ובבתו עם הרכב (שם, ש' 57-59).

עוד עולה מחקירתו כי בעת שהתקשרו אליו מהמשטרה לזמנו לחקירה- ניתק את השיחה, ואינו יודע להסביר כיצד בני משפחתו מוסרים אליבי, **אותו הוא מכחיש**, לפיו כביכול בעת האירוע- היה בצפון הארץ (שם, ש' 89-90).

יש לציין כי מלבד העדויות השונות, נתמכת התשתית הראייתית באינדיקציות נוספות לאירוע- ובכלל זה: תעודות רפואיות של המתלונן ואנואר מבית חולים "אסף הרופא" מהן עולה כי נדרסו ע"י מכונית, ונחבלו בהתאם, מדו"ח הפעולה מיד לאחר האירוע ממנו עולה כי מוחמד אבו סלמי מסר לרס"ר יואב לוזון כי **המשיב** הוא שפגע באביו עם רכב טיוטה לבן, ודו"ח פעולה של ביקור בזירה המאמת את גרסתם של העדים הנ"ל לפיה ניתן לשמוע את ההתרחשות שבמקום האירוע מביתם של המתלונן ובני משפחתו, וכי התאורה הקיימת במקום בשעות החשכה (בהתאם לשעת האירוע), הינה חזקה, וניתן לראות באמצעותה פניו של נהג רכב.

בשולי הדברים יוער כי המתלונן מתעקש בעדותו כבר בבית החולים כי רק הרגיש את הפגיעה ואיבד הכרה, ומעיד במפורש כי לא ראה את נהג הרכב הפוגע - באופן שעל פניו אינו מתיישב עם רצון להפליל את המשיב.

לאור כל האמור, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה בתיק.

אין בתיאור האירועים שעל פי ב"כ המשיב - **קדמו** למעשיו כמתואר בכתב האישום - כדי לפגום בקיומן של **הראיות לכאורה**, או אף להפחית ממסוכנותו, כמפורט בהמשך.

עמוד 10

6.ב. עילת מעצר ואפשרות שחרור לחלופת מעצר

בנסיבות אלה, התנהלותו הלכאורית של המשיב המתוארת בכתב האישום מקימה עילת מעצר סטטוטורית בהתאם **לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996**, הואיל ופעל באלימות חמורה מאוד ובאכזריות, תוך שימוש ברכב ככלי נשק קטלני לכל דבר ועניין.

התנהלותו של המשיב - מנותקת מכל אירוע שקדם לכאורה למעשיו, מצידם של בני משפחת המתלונן שפנה ללכת מהמקום ולא היווה כל סכנה למשיב - בעת שפעל כמפורט בכתב האישום. כל טענה הנוגעת לקניטור המשיב טרם בצוע העבירות לכאורה על ידו - תתברר בעת שמיעת הראיות.

בנסיבות אלה, אף קמה עילת מעצר בהתאם **לסעיפים 21(א)(1)(א) ו-(ב) לחוק המעצרים**, בשל קיומו של חשש לשיבוש הליכי משפט או להשפעה על עדים, כמו גם חשש לסיכון בטחונו של המתלונן, או מי מבני משפחתו, וביטחון הציבור, מקום בו ברקע לאירוע- **סכסוך אלים** ומתמשך בין משפחות, שחרף קיומו של הסכם סולחה- עדיין לא חלף מן העולם, וכי מדובר במשפחות המתגוררות בסמיכות.

מסוכנותו של המשיב- למתלונן ומשפחתו בפרט, ולציבור בכלל, רק מתחזקת נוכח העובדה כי לחובתו **37 הרשעות תעבורה**, בין השנים **1999-2016**, ובכלל זה בגין עבירות חמורות דוגמת נהיגה במהירות מופרזת, מעבר צומת באור אדום, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון, עשיית פרסה במקום אסור, נהיגה תוך שימוש בטלפון נייד, ועוד כהנה וכהנה, כמו גם שתי הרשעות פליליות שהתיישנו בגין עבירות רכוש.

עברו התעבורתי המכביד, לצד נסיבותיו החמורות מאוד של כתב האישום דנן והסכסוך עם משפחת המתלונן, מעידים כי המשיב הינו בבחינת "פצצה מתקתקת" בכל הנוגע להתנהגות אלימה, בכביש ומחוצה לו, לא רק כלפי המתלונן ומשפחתו - אלא כלפי הציבור כולו.

זאת ועוד, מהתסקיר בעניינו, עולים גורמי סיכון רבים מהם עולה כי רמת הסיכון הנשקפת מהמשיב להישנות התנהגות אלימה- הינה בינונית שתוצאותיו ברמה בינונית, כשהשירות מצביע במפורש על קיומו של סיכון להישנות התנהלות אלימה במצבי לחץ ומורכבות משפחתית שבה מתעוררים קונפליקטים של נאמנות ושייכות, ומתרשם כי נמצא בסיכון אף בתחום התעבורה לאור התנהלותו פורעת חוק במהלך השנים.

השירות מצוין כי המשיב **שלל** כל התנהלות בעייתית או אלימה מצדו כלפי המתלונן ומי מבני משפחתו, וההתרשמות היא כי מחויבותו של המשיב למשפחתו הקרובה והזדהותו עימם אף משפיעה על עמדותיו באופן הנותן לגיטימציה לפתרון קונפליקטים בדרך של אלימות.

עוד עולה מהתסקיר כי המשיב מנסה להיתפס כקורבן באירוע, כפי שעולה מהצגתו העצמית החיובית

ומהתייחסותו באופן מצומצם בכל הקשר לבעייתיות ולקשייו, וניכר כי אינו מכיר במאפיינים של אלימות בהתנהגותו וגורמי סיכון במצבו.

יודגש כי קיומה של **סולחה** בין הצדדים, הגם שנודעה בעלת חשיבות רבה בפסיקה, הרי שאינה חזות הכל, ואינה מהווה שסתום ביטחון "הרמטי" להתנהגות אלימה של מי מהצדדים, כשלא מן הנמנע כי הסכם "סולחה" יופר, אף ע"י אדם יחיד, באופן שיביא להצתת הסכסוך מחדש ולהסלמתו.

לעניין זה ייאמר כי אף השירות התרשם כי חרף קיומו של הסכם סולחה - הסכסוך טרם נפתר וקיים עדיין סיכון.

בכל הנוגע לחוות הדעת הפסיכוסוציאלית שהגיש המשיב מטעם עו"ס גילי תמיד, הרי שאין היא עדיפה עליו על פני זו של שירות המבחן, ומעיון בה עולה כי היא מגמתית בכך שנותנת משקל מכריע לאינטרס המשיב וזאת מבלי לייחס כמעט כל משקל למסוכנות הנשקפת ממנו ולחומרת מעשיו- שאך כפסע בינם ובין קטילת חייו של המתלונן.

עם זאת, ובכלל נסיבות האירוע נשוא כתב האישום המגלמות מסוכנות משמעותית של המשיב, כמפורט בתסקיר שירות המבחן עצמו - כנ"ל, אינני סבורה כי יש לאמץ המלצתו לשחרור המשיב לחלופה, גם אם מרוחקת גיאוגרפית באופן שיש בה לאיין מסוכנותו או אף להפיגה.

בנסיבות אלה, מצאתי כי מהמשיב נשקפת מסוכנות מרובה, שבשלב זה אינה ניתנת לאיין ע"י החלופה המוצעת.

7. לאור כל האמור, דין הבקשה להתקבל והריני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה והודעה היום כ"ח טבת תשע"ז, 26/01/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור, שופטת